

ODA UZVIŠENOME MONICE VITTI

Želim sve.

Sve je gola misao što pogađa.

Sirena za maglu što se čuje u magli stvara dojam da je magla sve.

Prepeličja jaja koja se iz ruke jedu u magli stvaraju dojam da je sve afrodisijak.

Moj muž sliježe ramenima kad to kažem, on sliježe ramenima kad bilo što kažem.

Jezera u kojima je njegova tvornica sve zatrovala lijepa su kao Brueghel.

Imam dućan kako bih ondje mogla prodati sve, prazan je, no

svjetlo ostavljam upaljeno.

Sve bi se moglo izliti.

Znate li da u najvećim morskim dubinama sve postaje prozirno?

pita prijatelj mog muža Corrado, a ja kažem: Znate li koliko se ja bojim?

Sve zahtijeva pažnju, vrat mi se nikad ne opusti, čak ni kad ljubim Corrada.

„Sve“, kaže Kant, postoji samo u umu, popraćeno

kretnjom zadovoljstva i

boli što se u meni prevrće kad ležim u Corradovu

krevetu boreći se sa svime, s Corradom koji me gleda s druge
strane sobe, zatim prilazi krevetu i

liježe na mene i posve mi je svejedno osim što se sad moram boriti sa svime
preko Corrada, što i učinih

„nepokolebana“ (tako Kant) na njegovu studenom krevetu pri ponoćnom svjetlu.

Što ćeš ponijeti? pitam Corrada koji odlazi u Patagoniju i kad
on kaže 2 ili 3

putne torbe, ja kažem: Kada bih ja išla, ponijela bih *sve što vidim*.

Na to Corrado ne reče ništa, a što nije, mislim, suprotno od svega.

Tako ne valja, rekao bi moj muž, on to kaže
za sve –

osobito pošto sam izišla iz klinike, klinike za ljude koji žele sve,

sve što ja vidim sve što kušam sve što diram

svakodnevno, čak i pepeljare, a u

klinici sam postavila tek jedno pitanje: *Što da činim sa svojim očima?*